

Л. ЛИМАН

Ю В І Л Е І

В А Ш А Н Г Е Л

В ніч грози і прокляття (коли ви
Ясно бачите дивні казки)
Достигають в Провансі оливи,
Над Сеулом ревуть літаки,
Щоб це місто із попелом стерти,
Поховавши його під вогнем.

Нахилився над мапою смерти
Адмірал з бронзуватим лицем.

І тоді крізь усі перешкоди
З недоступного неба летить
Добрий ангел, щоб в ніч непогоди
Непорушний ваш сон стергти.

* * *

Однакова романтика портів
Нью Йорку, Севастополю, Бізерти...
Повсюди та ж неумолимість слів:
Коли від'їхати, це трохи вмерти.

І погасають, як даремний міт,
Усі чуття, нікому непотрібні;
Нове життя і зовсім інший світ,
Як гостя, ждуть на заході чи півдні.

(Ще вчора нас безжурно пестив сміх,
Коли напала випадкова злива).
Хай буде так: на всіх шляхах своїх
Людина є по-своєму щаслива.

Вже в невідоме корабель несе
(Немов новонароджений тепер ти).
Усе залишено, забуто все
(Коли від'їхати, це трохи вмерти).

Л. Лиман: Ювілеї

* * *

Впав минулого вічний тягар.
Ця весна, як остання поразка.
І чуття вже не попіл, а жар,
І приходять за ласкою ласка.

Так нестримно міняємось ми.
Вже весна, як остання поразка.
Ось назустріч, як мева, з пільми
Вилітає не дійсність, а казка.

* * *

Як білі квіти, виростають дні
І відпливають, кинуті на воду.
Знов пригадати випало мені
Твою далеку нелукаву вроду.

Багато ще зустрінеться зневір,
І це життя поволі стане мітом.
І тільки скрізь, всьому наперекір,
Жіночість осени стоїть над світом.

Ти знов живеш у Харкові тепер
І мусиш знову гірко полюбити
Палац Труда і прапор есесер
І мертвого Держпрому сірі плити.

Затихли вже усі материки,
А ти готова стрінити негоду.
Та подивись: нам суджені вінки
Пливуть безладно, кинуті на воду.

СТАВКИ

Почалися легкі морози
І на землю вже падає сніг.
На Посуллі ставки, як сльози,
Їх ніхто не копав, не беріг.

Не замерзли в цю пору ставки,
Сніг розтаяв у їхній воді
І наповнені болем роки
Осідають, як намул, на дні.

Прийде літо, — пектиме жалом,
Стануть кісткою в горлі віки.
І далеко в ставках тавром
Відіб'ються чужі літаки.

КРАМАТОРСЬКЕ

Робочий потяг з Красного Лиману
Спізнившись приїхав уночі,
Коли свердлили височінь весняну
Високих домен вогняні смерчі.

І танки йшли з заводу на платформи,
Зенітки збили, але свій літак.
Донбасівець (за браком уніформи)
Ішов на фронт, удагшись у піджак.

...Лишилися там індустріяльні клени,
Робочі клуби, вицвілі й бліді;
Вже шоста осінь, як віднято в мене
Залізне місто, де я жив тоді.

Минулого не треба повертати —
Чомусь тривожно знову вирина
Останній потяг, без рушниць солдати
І жінка, що ловила шпигуна.

ПЕЙЗАЖ

Позавчора тут ями були
(Ця планета утратила скарби),
На вагонах німецькі орли
Виглядають з-під сірої фарби,
Розірвав хтось плакат на стіні,
Перекопано ровом алеї...

Із-за рогу назустріч мені
Наближалися два фарисеї.

* * *

„Колумбія”, і голуби, і хмари,
І ти виходиш на шумний перон,
Де ждуть свого не шельми, не
корсари,
В сірі бюргери, утиснені в закон.

Лишилися недокурки і трави,
Лягли імперії під звалищами стін.
І з іменем далекої Полтави
Ти входиш гордо в брами цих
країн.

БЕЗ КІНЦЯ

Дощ. Кімната, як ворог. Тепер
Доведеться закінчити мандри
І бажати, щоб скорше завмер
Злом затруєний здогад Касандри,
Що лишиться повік півмети,
Півдороги... І в праосінь грізну
Спопелить неможливість мости
Неможливістю мати вітчизну.

Відпливаючі дні прогремлять
Божевільним і диким осанна.

Старші від мене ви років на п'ять.

Зайве щастя приходить неждано.

За вікном даленіють дахи,
По дорозі поїхали авта
В сизий колір дощу. І птахи
Вже не знають, що їстимуть завтра.
Відбивають розгубленість кроків,
Наче панцер, фарбовані стіни.
Промінююча правда пророків
Огріватиме наші руїни:
Світ віродить в останній меті
Божу матір у кожній жінці.

На столі, наче вирок: розкриті
„Каравели” на сотій сторінці.

КАЗКА

Ми поїдем на острів зелений,
Там не чутиєм вальсів Шопена,
Але щастя нема взагалі
На руїнах цієї землі.

Даленітиме фата моргана,
І нам стане тоді, як омана,
Вітер степу, вінки золоті
І усе, що було в цій житті.

І тубільців оберне у жах
Шкіра звіря в жіночих руках,
Бо, коли ти малою була,
Віля вовчої хати жила.